

Οι εμπειρίες μας με τους άλλους πόσο μας επηρεάζουν;

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Στη διάρκεια της ζωής μας ο άνθρωπος συσσωρεύει εμπειρίες-προσωπικές αλλά και κοινές με άλλους.

Δεν ζούμε μόνοι μας είμαστε σε αλληλεπίδραση με τους άλλους γύρω μας. Δημιουργούμε δεσμούς. Ίσως, η ιστορία αυτή να σας βοηθήσει να καταλάβετε το πως.

«Θυμάμαι έναν άντρα που, όποτε είχε κάποιο πρόβλημα, συμβουλευόταν μια συγκεκριμένη φίλη του. Την επισκεπτόταν και μιλούσαν. Στη διάρκεια αυτών των συζητήσεων εκείνη άνοιγε ένα κουτί με φρυγανιές. Στο τέλος οι φρυγανιές έγιναν

μέρος του τελετουργικού. Ασυναίσθητα, όταν δεν μπορούσε να μιλήσει για κάποιο πρόβλημά του μαζί της, ο άντρας αυτός άνοιγε ένα κουτί φρυγανιές. Ήταν ο τρόπος για να αναβιώνει το δεσμό παρόλο που δεν βρίσκονταν στο ίδιο δωμάτιο.

Οι άνθρωποι του παρελθόντος επηρεάζουν το παρόν μας, και οι του παρόντος πιθανότατα το μέλλον μας. Κάποιοι μας συνοδεύουν σε ολόκληρη τη διαδρομή και άλλοι όχι, όμως όλοι αποτελούν μέρος του δικού μας «κιτ» πνευματικής επιβίωσης. Στο «Ντέμιν» υπάρχει ένα παράδειγμα που εξηγεί τέλεια τη φράση αυτή.

Ο Ντέμιν, πεθαίνοντας, λέει στο φίλο του Σίνκλαιρ ότι κάποιαν άλλη φορά ίσως τον χρειαστεί αλλά δε θα έρθει τόσο άγαρμπα με τρένο ή με άλογο -δηλαδή θα είναι πια νεκρός και δεν θα μπορεί να προστρέξει σ' αυτόν τον ίδιο. Του λέει κάτι λόγια πολύ συγκινητικά: «Θα χρειαστεί να αφουγκραστείς μέσα σου και τότε θα καταλάβεις ότι εγώ είμαι εντός σου».

Είμαστε συνηθισμένοι στις δύσκολες στιγμές να μας συμπαραστέκεται κάποιος. Να είναι εκεί και να μας καθοδηγεί. Να μας υποδεικνύει ποιο είναι το σωστό κάθε φορά. Όμως τις περισσότερες φορές ο καλύτερος βοηθός, δάσκαλος, είναι μέσα μας. Ό,τι βιώνουμε, είτε μόνοι, είτε με άλλους, παραμένει σε μας και μας χαρίζει σοφία για να μπορούμε να στοχαστούμε.

Έχετε δει την ταινία «Big Fish»;

Η ταινία δείχνει έναν άνθρωπο που διηγείται τόσες φορές τις ιστορίες του που καταλήγει να μεταμορφωθεί σ' αυτές τις ιστορίες. Εξακολουθούν να ζουν ενώ αυτός δεν υπάρχει πια. Με αυτόν τον τρόπο, ο άνθρωπος γίνεται αθάνατος».

Είναι ένας τρόπος για να αποδεχτούμε πως αυτοί που έχουν φύγει είναι κοντά μας με κάποιον τρόπο. Είναι ακόμη εδώ και μας βοηθούν.

Πηγή: briefingnews.gr